

ARREST VAN HET HOF

15 januari 1986 *

In zaak 121/84,

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Marrenco, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verzoekster,

tegen

Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door L. Ferrari Bravo, hoofd van de dienst Diplomatieke geschillen, als gemachtigde, bijgestaan door O. Fiumara, avvocato dello Stato, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Italiaanse ambassade,

verweerster,

betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door beperkingen te stellen aan de doorvoer over de weg via Italiaans grondgebied van levende dieren, van oorsprong uit een Lid-Staat en bestemd voor een andere Lid-Staat of een derde land, de krachtens het EEG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: U. Everling, kamerpresident, waarnemend president, K. Bahlmann en R. Joliet, kamerpresidenten, G. Bosco, T. Koopmans, Y. Galmot en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn

griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 15 oktober 1985,

het navolgende

* Procestaal: Italiaans.

ARREST

(omissis)

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 8 mei 1984, heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen krachtens artikel 169 EEG-Verdrag beroep ingesteld strekkende tot vaststelling dat de Italiaanse Republiek, door beperkingen te stellen, aan de doorvoer over de weg via Italiaans grondgebied van levende dieren, van oorsprong uit een Lid-Staat en bestemd voor een andere Lid-Staat of een derde land, haar verplichtingen krachtens de artikelen 30-34 EEG-Verdrag, artikel 20, lid 2, van verordening nr. 805/68 van de Raad van 27 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector rundvlees (PB 1968, L 148, blz. 24) en de overeenkomstige bepalingen van andere gemeenschappelijke marktordeningen betreffende levende dieren niet is nagekomen.
- 2 Het onderhavige beroep vindt zijn oorsprong in een klacht die de Belgische regering in 1981 bij de Commissie heeft ingediend. Volgens de Commissie stelde de Belgische regering dat de Italiaanse autoriteiten eisten dat levende dieren die via Italiaans grondgebied naar een bestemming in een andere Lid-Staat of in een derde land werden doorgevoerd, van de vrachtwagens werden overgeladen op spoorwagens, terwijl zij zich niet verzetten tegen het vervoer over de weg van levende dieren die voor de binnenlandse markt bestemd waren.
- 3 In antwoord op de brief waarbij zij werd verzocht om haar opmerkingen te maken omtrent deze discriminerende handelwijze, verklaarde de Italiaanse regering dat discriminatie ten nadele van de Belgische handelaars was uitgesloten, aangezien er geen concurrerende Italiaanse exporten naar Griekenland bestonden, en dat met het vervoer per spoor op voordelige wijze gebruik kon worden gemaakt van de installaties van de Italiaanse spoorwegen.
- 4 Van oordeel dat deze opmerkingen haar niet noopten tot een wijziging van haar standpunt, bracht de Commissie op 16 maart 1980 een met redenen omkleed advies uit, waarin zij de Italiaanse Republiek verweet dat zij de doorvoer van vracht-

wagens verbod die levende dieren, van oorsprong uit een Lid-Staat en bestemd voor een derde land of een andere Lid-Saat, vervoerden. De Italiaanse regering kreeg twee maanden om dit advies op te volgen.

- 5 In antwoord op dit met redenen omklede advies, verklaarde de Italiaanse regering, dat de Italiaanse veterinaire diensten enkel het wegvervoer wilden plannen met inachtneming van de capaciteit van de infrastructuur aan de diverse grensovergangen. Daarentegen zou niet systematisch de voorkeur worden gegeven aan het spoorvervoer boven het wegvervoer, noch zou de handel in dieren bestemd voor de Italiaanse markt worden bevoordeeld boven de handel in dieren bestemd voor andere markten. De Italiaanse regering deelde de Commissie eveneens mee, dat na besprekingen tussen de Belgische veterinaire instanties en de Italiaanse diensten voor een bepaald aantal dieren die per vrachtwagen werden vervoerd transitovergunningen waren verleend, nadat was bewezen dat deze dieren niet door het land van bestemming zouden worden teruggestuurd en dat zij voldeden aan de communautaire sanitaire bepalingen.
- 6 Nadat de Belgische regering haar in augustus 1983 schriftelijk had meegedeeld dat zij, gelet op de seizoengebonden beperkingen van het transitovervoer per vrachtwagen en op de systematische sanitaire keuringen aan de grens, niet tevreden was met het resultaat van bovenbedoelde besprekingen, heeft de Commissie onderhavig beroep ingesteld.
- 7 In haar replek en ter terechtzitting heeft de Commissie op basis van haar in algemene bewoordingen gestelde verzoekschrift betreffende de beperkingen van het transitovervoer per vrachtwagen, de wettigheid betwist van het vereiste van een certificaat volgens hetwelk de dieren niet zullen worden teruggestuurd, en van het vergunningenstelsel zelf, neergelegd in artikel 61 van decreet nr. 320 van de President van de Republiek van 8 februari 1954 inzake de veterinaire keuring (GURI nr. 142 van 24 juni 1954), naar luid waarvan „voor het transitovervoer via het nationale grondgebied van dieren die rechtstreeks bestemd zijn voor andere landen, bij gebreke van bijzondere veterinaire overeenkomsten, vergunning wordt verleend door de hoge commissaris voor hygiëne en volksgezondheid, op verzoek van de bevoegde autoriteiten van het land van bestemming, en mits de in elk individueel geval vast te stellen regels worden nageleefd...”.

- 8 Om te beginnen zij opgemerkt, dat het onderwerp van het geding als omschreven in het met redenen omklede advies, onder geen beding kan worden verruimd.
- 9 In het onderhavige geval is de enige handelwijze waartegen in het met redenen omklede advies bezwaar wordt gemaakt, het verbod van transitovervoer per vrachtwagen van levende dieren, van oorsprong uit een Lid-Staat en bestemd voor een derde land of een andere Lid-Staat, op grond van welk verbod de vrachtwagens moeten worden gelost en de dieren op spoorwagons moeten worden overgeladen. In het onderhavige geding kan derhalve niet worden ingegaan op de grief betreffende de regeling zelf, op grond waarvan voor de doorvoer van levende dieren een vooraf te verlenen vergunning is vereist, noch op de grief betreffende de praktijk om de afgifte van een transitovergunning afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat de vervoerder een certificaat moet bezitten dat waarborgt dat de dieren niet zullen worden teruggestuurd.
- 10 Wat het verplichte overladen betreft, zij erop gewezen dat volgens artikel 169, tweede alinea, de zaak slechts bij het Hof van Justitie aanhangig kan worden gemaakt, indien de betrokken staat het met redenen omklede advies niet binnen de door de Commissie vastgestelde termijn heeft opgevolgd.
- 11 In het onderhavige geval geeft de Italiaanse regering kennelijk toe dat het overladen verplicht was, toen de infrastructuur van de emplacementen voor het wegvervoer geen doelmatige sanitaire controle toeliet, doch in antwoord op het met redenen omklede advies heeft zij erop gewezen, dat de Italiaanse overheid dit thans in elk geval niet meer verplicht stelde. Ten bewijze daarvan heeft zij gewezen op de transitovergunningen die aan een aantal vervoerders zijn afgegeven voordat het met redenen omklede advies werd uitgebracht; de lijst van deze vergunningen is in het dossier opgenomen.
- 12 Aangezien wordt betwist dat de gewraakte handelwijze ook na het verstrijken van de in het met redenen omklede advies gestelde termijn nog werd gevolgd, diende de Commissie het bewijs hiervan te leveren.
- 13 Vastgesteld dient te worden, dat de Commissie niet aan deze verplichting heeft voldaan. De klacht waarbij de Belgische regering haar in kennis heeft gesteld van de bezwaren van de Belgische handelaars, dateert volgens de Commissie zelf van

1981. Verder wordt in de brief van augustus 1983, waarin de Belgische regering de resultaten van haar contacten met de Italiaanse autoriteiten ontoereikend noemde, geen gewag gemaakt van het verplichte overladen.

- 14 In die omstandigheden dient het beroep te worden verworpen.

Kosten

- 15 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering, moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

- 1) **Verwerpt het beroep.**
- 2) **Verwijst de Commissie in de kosten.**

Everling	Bahlmann	Joliet	
Bosco	Koopmans	Galmot	Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 15 januari 1986.

De griffier
P. Heim

De waarnemend president
U. Everling
kamerpresident